

Vrijdag 20 – 06 – 1997.

Van Talgarth is het niet ver naar Brecon. Ik neem een nevenroute links van de rivier, Het regent al vanaf het opstaan. Ik ontbijt in een zaaltje bij de douches. Het zitten op een stoel en aan een tafel is al een hele luxe. Op de Diamond's farm at ik mijn ontbijt buiten aan een picknick tafel. Je treft zo'n gelegenheid om je van de grond te verheffen, niet op iedere camping aan.

Ik ga op weg en het regent, later gaat het harder regenen.

Ik moet klimmen loop een stukje naast de fiets. Dan keer ik terug naar de andere kant van de rivier, kom dan op de A470 en dat schiet op. Brecon is een leuk stadje. Een regionaal centrum, maar het regent hard. Om half twaalf zit ik in een soort **lunchroom** in het midden van het stadje. Ik wissel enige zinnen met een oud vrouwtje, dat hier is geboren. Ze spreekt geen Welsh. Er zijn ook Engelsen hier komen wonen in vroeger tijden. Het is ook niet altijd praktisch aan het Welsh vast te houden, zegt ze.

Pas de laatste tijd is het weer erg in opkomst, Op school wordt het geleerd naast het Engels. Dit ligt ook aan enige fervente voorstanders. Ze vindt het overigens wel leuk die aandacht voor het "Welsh" als taal.

Ik verlaat de lunchroom en fiets door het stadje. Ik zie pas op het laatst dat er nog een kathedraal is. De regen brengt me van mijn à propos. Thuis heb ik informatie verzameld over de plaatsen, waar ik doorkom; meest uit de "Lonely Planet" gids, maar onderweg vergeet ik wel eens naar deze informatie te kijken. Zo las ik vandaag ook niet over deze kerk, hoewel ik over deze informatie beschikte. De kathedraal biedt de gelegenheid de tocht in de regen nog even uit te stellen. En... wie weet is het dan droog.

Info:

Brecon. Aan de rivier de Usk, Brecon, ook wel genoemd, Brecknock. Brecon, 7500 inw. Stadsmuren 12e eeuw, restanten. Veel huizen uit, de 17e en 18e eeuw, Christ college, kostschool gesticht 1541 op de plaats van dominicaner klooster, resten uit de 13e eeuw. Brecon cathedral; the cathedral church of st. John the baptist 11e eeuws doopvont,

"Cresset stone" = een steen met gaten voor lampjes om de kerk te verlichten.

Het Brecon Beacons national park ligt tussen Hay-on-Wye en Abergavenny. Bergen tot 900 m.

Mijn eerste ervaring met "bergen" Op de kaart stonden hoogtes van 2700 en ik trok bleek

weg..., maar later realiseerde ik me dat de kaart een Engelse was. Het ging om voeten "feet", 2700 voet is zo'n 900 meter. Wat een opluchting!

Ik bezoek de kathedraal. Binnen staat een lijkst met de Engelse vlag erover, Naast de kerk is een gebouw met een expositie over kerkenbouw en klokkenophang in de torens.

Het regent nog steeds als ik deze expositie verlaat.

Ik besluit door te fietsen naar de jeugdherberg in Llandeussant.

Llandeussant betekent de kerk of plaats van de twee heiligen, Dit kom ik straks te weten van de jeugdherbergbeheerster. De tocht voert langs de A40 in een rivierdal. Als fietser besef je al snel dat in een bergachtige omgeving de rivierdalen de transportwegen zijn, of er nu een snelweg of secundaire route loopt, of een spoorlijn: ze lopen in het rivierdal - voorzover de ruimte aanwezig is.

Dan volgt op de A-40 de afslag naar Llandeussant. Eerst flink klimmen - je verlaat het vrij vlaklopende dal, dan een hoogvlakte met veel wind en geklapper van mijn regencap.

Deze verschijning doet de schapen, wiens vrije domein deze wat woeste hoogte is, verschrikt - en verontwaardigd - wegstuiven. Het is er verlaten. Ik ben blij als ik na een uurtje in de wind en regen het gehucht Llandeussant bereik. Het is echter nog niet helemaal het einde van de reis. De jeugdherberg ligt aan gene zijde van een dal....Steil naar beneden, nee toch... en dan meteen weer even steil omhoog. Protesteren helpt niet, dit kost ongelooflijk veel energie, afdalen natuurlijk zonder moeite maar voorzichtig, dan lopend, duwend omhoog en dan ben je door het dal aan de andere zijde weer boven. Nu is het vlakbij, Het eerste huis is de jeugdherberg. Het staat vrij, aan de voorkant is er smal weggetje en een strook groen met daarover heen uitzicht op de verte. In dit geval "bergen" met niet meer zichtbare toppen in de donkergrijze regenwolken.

Het is 16.45 uur, als ik aankom.

Er zijn twee mensen binnen.

De beheerder woont niet zelf hier.

Er is een grote zaal met lange tafels en banken met een open keuken. De mogelijkheid voor een haardvuur. Wat boeken in een oude kast. Kaarten aan de muur van de omgeving,

Die dag heb ik 51 km. gefietst.

Droog is het niet geweest.

We zitten tamelijk hoog. **Als je uit het raam kijkt** zie je de regensluiers over de velden en de top van de berg in een grijze regenwolk. Nat, nat, nat. De andere gasten, een jongen en een meisje wijzen mij de droogruimte. Hier hangt hun kleding al te drogen. Het meisje is Heike, Een meisje met een "off-road" motor van 600cc uit Duitsland.

Ze is op het eiland Man geweest, Met de "motorclub".waar een stelletje ging trouwen.

Na de trouwerij is ze alleen verder op vakantie gegaan, Ze komt uit Duitsland.

De jongeman, Mick, komt uit Oxford.

Hij is bij de brandweer, Hij ziet er tamelijk "fit en surviving" uit. Hij is sportief en sympathiek. Hij heeft een bestelbus en een mountainbike, maar hij wandelt ook wel in de "Black Mountains".

's Avonds zit hij met een kompas en een stafkaart een tocht te bestuderen. Hij wil de "coffin"route lopen. Een route die mijnwerkers maakten met hun doden om ze thuis te begraven. Ik realiseer me dat "the black mountains" gewoon een aanduiding is voor steenkool. Ik maak koffie voor ons drieën. Heike heeft chocolade. We genieten van het droge onderdak en schuilen voor de regen. Ik maak de open haard aan.

Eigenlijk zitten we van 's middags vijf tot 's avonds 12 te praten en te praten. Over motoren, over politiek, over reizen, over wonen en leven. Heike is nogal stevig en stoer, maar toch een echte meid. Ze moet wel toegeven, dat ze wat minder conditie heeft dan wij - en ik weer minder, dan de sportieve brandweerman.

Af en toe gaat het licht een seconde of wat uit, dat is een storing in de bovengrondse elektriciteitsleiding door het "noodweer". Het regent eigenlijk al vanaf dat, ik ben opgestaan vanochtend, zonder ophouden,

Vanaf, dat ik binnen ben, ga ik niet meer de regen in. Het is een dorpje van een paar huisjes. Het lijkt geïsoleerd en verlaten. Buiten de regen, die klettert tegen de ruiten en de wind en de duisternis, Binnen drie toevallige kameraden, schuilende lotgenoten.

De volgende dag is de verbondenheid voorbij en gaat ieder zijn weg. Ik ben 's avonds aan de Atlantische kust, Heike waarschijnlijk in Devon. Mick heeft een voettocht door de bergen gemaakt. Hij voelt zich verbonden met de oude mijnwerkers. Hij heeft verteld van de

"coffinroute": een mijnwerker -die doodging in de mijn, werd weer helemaal naar zijn geboorteplaats gebracht door de bergen. The black mountains: kolenbergen. 's Avonds is hij misschien weer in deze zelfde herberg: alleen of met nieuwe gasten.

De "herbergierster" beheerster is een kunstenares: pottenbakster. Ze heeft een levendig gezicht en medelevende pretoogjes. Ze is over de vijftig en woont hier al 12 jaar in dit oord. Wales is niet voor niets dun bevolkt. Het is meest geschikt voor wat schapen, voorzover ik het kan zien .

In de jeugdherberg

Ze zal blij zijn met wat bezoekers. Je bent wel vrij in zo'n herberg zonder toezicht.

Hij is er echt voor de gasten, die zich maar moeten gedragen.
De kosten van deze eerste overnachting in een jeugdherberg zijn 6,50 pond. "Selfcatering".
Het is door de zelfwerkzaamheid en redzaamheid, een van de betere verblijven voor de reiziger.
Vooral doordat er slechts drie gasten zijn. Als het vol is, zal het wat meer inschikken zijn en is het misschien minder leuk, vanwege dominante groepjes en luidruchtige "lol".